

Žofík

Míša Růžičková

Za vysokou horou, jako Eiffelovka.
Za mořem a možná ještě dál.
V dračí sluji žila s tátou máma Žofka.
Tam se jednou velký zázrak stal.

Bylo jaro, kytky rostly pomaličku.
Polehoučku probouzel se den.
Na pasece hrály včelky na honičku.
Táta drak se koukal z okna ven.

R.: Křídly na nás mává, vypadá jak pták.
Letí stále blíž a hele, je to drak.

Stalo se to jednoho dne, časně z rána.
Přikládali dřevo do kamen.
Najednou se ozvala ta velká rána.
Už se někdo klube z vejce ven.

Dračí máma jménem Žofka už se těší.
Přála by si malou holčičku.
Jenže ono je to vejce stále větší.
Počkáme si ještě chvíličku.

R.:

Ze skořápky vyloupila se velká hlava.
Mohly být i dvě, vždyť je to fuk.
Máma kouká, táta volá: „Sláva, sláva!“.
Vyklubal se malý dračí kluk.

Jenže měl ten hošík jenom jednu hlavu,
Správný drak jich mívá mnohem víc.
Jméno Žofík dostal tenkrát za odvahu,
A od těch dob, už netrápí ho nic.

R.: